

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 297/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť M. Č., D., zastúpenej advokátom JUDr. R. Ž., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 357/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Č. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2007 doručená sťažnosť M. Č., D. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. Ž., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 357/04.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka podala 21. októbra 2004 okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a priznania náhrady mzdy.

Okresný súd vo veci rozhodol prvýkrát rozsudkom zo 17. februára 2006, ktorým určil, že rozviazanie pracovného pomeru sťažovateľky je neplatné, zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľke sumu 65 466 Sk, konanie v časti o zaplatenie sumy 15 534 Sk a 13 %-ného úroku z omeškania zo sumy 81 000 Sk od 15. februára 2005 do 30. júna 2005 zastavil, zároveň v časti o zaplatenie 13 %-ného úroku z omeškania zo sumy 65 466 Sk od 1. júla 2005 do zaplatenia žalobu sťažovateľky zamietol a sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

Sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu zo 17. februára 2006 podala odvolanie, ktoré smerovalo proti výroku, ktorým okresný súd konanie v časti zastavil, a proti výroku, ktorým bol v časti jej nárok okresným súdom zamietnutý.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) svojím uznesením č. k. 4 Co 134/2006-72 z 31. januára 2007 rozsudok okresného súdu zrušil v časti, v ktorej okresný súd rozhodol o zamietnutí návrhu sťažovateľky, a v časti výroku o trovách konania. V rozsahu tohto zrušenia rozsudku okresného súdu krajský súd vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Spis bol doručený okresnému súdu 9. marca 2007.

Sťažovateľka podala predsedovi okresného súdu sťažnosť z 23. marca 2007, ktorou namietala prieťahy v uvedenom konaní. Predseda okresného súdu na ňu odpovedal listom z 12. apríla 2007, v ktorom konštatoval, že túto sťažnosť vyhodnotil ako nedôvodnú.

Sťažovateľka uviedla, že okresný súd „až po podanej sťažnosti na prietahy v konaní... nariadil vo veci pojednávanie až na mesiac jún 2007. Pretože sťažovateľka má dôvodnú obavu, že pre doterajší pomalý postup súdu jej vec ani v mesiaci jún 2007 nebude právoplatne skončená podáva túto ústavnú sťažnosť“.

Na základe uvedeného sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu boli porušené jej práva, prikázal okresnému súdu v tejto veci konať a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk a náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru,

pokiaľ ide o právo na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02).

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľka v konaní ústavného súdu namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 357/04.

Zo spisového materiálu vyplýva, že konanie v tejto veci začalo podaním žaloby 21. októbra 2004. Okresný súd prvýkrát rozhodol rozsudkom zo 17. februára 2006, ktorý bol na základe sťažovateľkou podaného odvolania uznesením krajského súdu z 31. januára 2007 sčasti zrušený a v rozsahu zrušenia vrátený na ďalšie konanie okresnému súdu. Spis bol okresnému súdu doručený späť 9. marca 2007. Okresný súd následne uskutočnil tri pojednávania 22. júna 2007, 4. septembra 2007 a 7. septembra 2007. Na poslednom pojednávaní okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 26 C 357/2004-103 zo 7. septembra 2007, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie. Odvolanie bolo následne okresným súdom doručené žalovanému a sťažovateľka bola vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Dňa 29. októbra 2007 okresný súd vydal opravné uznesenie č. k. 26 C 357/2004-115 k rozsudku zo 7. septembra 2007. Spisový materiál v tejto veci dosiaľ nebol predložený krajskému súdu na odvolacie konanie.

Podľa ústavného súdu z uvedeného prehľadu procesných úkonov okresného súdu v preskúmanom konaní je zrejmé, že okresný súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu 20. júna 2007 vo veci sťažovateľky priebežne konal. Po vrátení spisu z krajského súdu 9. marca 2007 následne priebežne vykonával úkony smerujúce k prerokovaniu a rozhodnutiu veci sťažovateľky (doručil rozhodnutie krajského súdu účastníkom konania, uskutočnil tri pojednávania a na poslednom z nich rozhodol rozsudkom). Ústavný súd preto v postupe okresného súdu nezistil také obdobia nečinnosti alebo neefektívnej činnosti, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy.

Ústavný súd so zreteľom na priebeh doterajšieho konania vo veci a stav tohto konania v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky na jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2007